

Skratka

“Leo! Ty idiot! Kvôli tebe sme zmeškali autobus!” Sťažovala sa Penny, jeho staršia sestra. Technicky sa narodili v ten istý deň, no jej sa jednoduch podarilo predať sa von prvej. Leo si po asi piaty krát ten deň upravil jeho tmavé kučeravé vlasy aby smerovali do správnej strany a preč od jeho očí. Povzdychol si a utiahol traky na svojom školskom batohu.

“Tak poďme skratkou!” Navrhol a povzbudzujúco sa pozrel dole ulicou na koniec chodníka. Asfalt sa tam pomaly menil na štrk a ďalej už len na zablátený chodníček vychodený ľuďmi ktorých omrzelo čakať na autobus na starej dedinskej zastávke.

“Čo ti preskočilo?!” Vyhĺkla Penny hystericky. Skrivila tvár, bol to jednoznačne nevydarený pokus o grimasu hororového rozprávača. “Veď všetci hovoria že hneď ako vojdeš, niekto - alebo niečo - ťa schmatne a odvedie preč!” Poskočila and zdvihla ruky vysoko nad hlavu v snahe Lea vydesiť. Jej brat sa ani len nemikol. Namiesto toho ju ignoroval a zdvihol si zápästie bližšie k tvári. Zlaté ručičky na jeho hodinkách boli zamrznuté v čase, ešte stále ukazovali čas 6 hodín a 13 minút. Vzdychol a pozrel na jeho sestru.

“Poď, budeme meškať,” zahlásil, “a neboj sa už. Max tadiaľ šiel minulý týždeň a vyzerá v pohode.” Leo vykročil dole ulicou, onedlho sa k nemu pridala aj Penny. Opatrne si k sebe privinula svoju hodvábnu šatku, ktorú jej mama obviazala okolo krku aby bola na triednej fotke vyfintená.

Štrk pomaly zmizol spod ich topánok a ranné svetlo im bolo odopreté hustými korunami stromov. Akoby prechádzali cez tunel, niekde v diaľke videli svetlo a počuli ako sa autá preháňajú hore-dolu hlavnou ulicou, na ktorej stála aj ich škola. Odrazu sa niečo zablyšťalo v suchom lístí neďaleko cestičky. Penny pozrela na Lea, ktorý sa pohyboval rovno za nosom veľkými krokmi. Čokoľvek sa blysko predchvílkou teraz priam žiarilo a priťahovalo svojim leskom Penny ako straku. Posledný krát pozrela na Lea kým sa rozbehla dolesa.

Leo sa otočil ako rýchlo len mohol hneď ako počul šušťanie listov. “Penny!” Vykrikol za ňou no ona ho ignorovala a bežala hlbšie medzi kmene stromov. “Penny!” Tentokrát Leo pretiahol poslednú hlásku jej mena, vediac že už teraz sú v časovom sklze. Prešľapoval z nohy na nohu a pozrel na koniec stromového tunela. Ak by sa rozbehol ako najrýchlejšie vedel, mohol be tam byť za 2-3 minúty. Znova sa otočil aby skontroloval Penny, no miesto kde bola naposledy bolo prázdne. V panike sa pozrel všetkými ostatnými smermi len v prípade že si miesto zle zapamätal, alebo sa stihla premiestniť, no vyzeralo to, že je v lese úplne sám, po jeho sestre ani stopy.

“Penny?” Nervózne si ťahal jeden pramienok vlasov. Čierne kučery sa pod jeho prstami na moment vyrovnali no hneď ako ich pustil vrátili sa späť k svojmu pôvodnému tvaru. Les stíchol, nikto neodpovedal. Listy nešušťali. Nával vetra sa prehnal priamo popri ňom, chlpy sa mu na krku postavili od zimy, možno aj od strachu.

Penny bola preč.

Naposledy pozrel smerom k hlavnej ulici a potom sa rozbehol tou istou cestou ako jeho sestra. Viedli ho udupané listy, sem-tam aj odtlačky vzorovaných podrážok v blate. Zastavil asi 7 metrov od chodníka, kde na zemi ležal Pennin batoh. Bol to jednoznačne on, s nekonečne veľa príveskami a pokazeným zipsom na prednom vrecku. Čupol si aby zistil či je

jej mobil v taške alebo si ho, v tom lepšom prípade, vzala so sebou. Natiahol ruku, no zaváhal. Batoh vyzeral staro. Lepšie povedané, staršie než by mal. Leo vedel že bol zdedený po ich sesternici Emme, no bol si celkom istý že pavučiny a mach by sa na pravidelne používanom objekte neusadili. Otvoril ho, všetky knihy vnútri vyzerali akoby prešli niekoľkými búrkami a inými druhmi nepriaznivého počasia. Väčšina sa rozpadla akonáhle batohom pohl, ich žltkasté stránky zvlnené a písmená vnútri ledva tmavé machule. Pod plesnivými stranami kníh, úplne na spodku, ležal Penin mobilný telefón. Leo by sa bol potešil keby to neznamenal že nemôže zistiť jej polohu jednoduchým kliknutím. Batoh nechal batohom - i keď bolo viac ako čudné že vyzeral akoby tam ležal už niekoľko mesiacov - postavil sa a pokračoval hlbšie do lesa. Len 4, možno 5 metrov od batohu sa pôda náhle zosunula, Leo mal pocit akoby sa vytratila priamo spod jeho nôh, no keď sa obzrel, tráva, listy a blato boli na malom briežku neporušené.

“Penny!” Skúsil znova, potom čo si oprášil nohavice od lístia, no blato k nim zostalo tvrdohlavo prilepené.

“Leo?” Penny naňho zamávala z druhej strany záhadného potôčika. Len pred pár sekundami tam nebolo koryto, ani syčanie vody, no teraz bolo oboje prekvapivo skutočné. Jeho sestra bola ovešaná rôznymi sponami, náušnicami a inými šperkami. Leo o podobných veciach veľa nevedel, takže jediné čo vedel usúdiť bolo že každá jedna retiazka zavesená okolo jej krku vyzera drahšie ako oba ich mobily dokopy.

“Nie sú krásne?!” Penny bola celá natešená, napriek jej predošlej nechuti k lesnej skratke a aj lesu ako celku, vyzerala viac než spokojne. Rezko preskočila potôčik, zdvihla zo zeme ďalšiu sponu a pripla ju Leovi do vlasov aj s niekoľkými stebkami orosenej rannej trávy.

Leo pekný šperk svižne odopol. Rozmýšľal čo so sponou urobiť, vyzerala príliš drahá na to aby ju odhodil späť na zem. Rozhodol sa nad tým rozmýšľať potom, čo obaja budú znova na ceste do školy.

“Penny! Kam si to šla?!” Rozhnevane sa spytoval, no jeho sestra akoby očarená žiarom šperkov sa len usmiala. Jeho otázky jej vošli jedným uchom dnu a druhým von keď sa po nejakom čase postavila a preskočila potôčik po druhý krát na opačný breh. Mávla rukou aby povzbudila brata, chcela aby ju nasledoval. Leo sa prv obzrel cez rameno, akoby si myslel, že cestička ktorou prišiel by bola zmizla ak by na ňu nedával pozor, no potom sa rozhodol že bude ľahšie nájsť nehybnú cestičku ako jeho viditeľne počarovanú sestru. Preskočil potôčik a rýchlym krokom sa vybral za ňou.

“Leo! Oh, Leo! Neuhádneš, koho som tu videla!” Penny sa zasmiala, jej tvár plná radosti. Jej bratovi to veľa nepovedalo, no potom čo videl všetky šperky okolo jej krku, vedel by si predstaviť, že hovorí o Lesnej víle alebo dokonca nejakej grófke, či princeznej. Suché listy im praskali pod nohami a penny zobrala Lea za ruku keď začala pomaly zrýchľovať svoj krok, akoby sa bála, že bude príliš rýchla a on sa stratí.

“Už dávno som nebola taká nadšená!” Vyhlásila s chichotom. Obaja zastali pri starom strome. Teda, podľa Lea, vyzeral staro pretože jeho kmeň bol hrubší ako kmene stromov okolo. Bol takmer presne uprostred zvyškov kamenných stien, ktoré pripomínali steny zrúteného hradu. Praskliny v medzerách medzi jednotlivými kameňmi boli plné machov na niektorých miestach, zatiaľ čo iné boli prekryté ťahavým brečtanom. Na konároch stromu boli zvyšky amatérsky postaveného domčeka na strome. Dosky boli schátrané, a

klince zhrdzavené. Celá stavba sa stala domovom húb a lesného vtáctva už pred rokmi. Leo pozrel ustráchané na svoju sestru a dúfal, že sa nepokúsi na tento hazard vyliezť.

“Aha!” Penny ukázala doprava - našťastie preč od domčeka.

“Penelope!” Zajasal chlapčenský hlas. Leo pozrel Penny cez plece a musel sa vedome sústrediť na to, aby mu nevypadli oči z jamiek.

“Bello!” Penny zajasala tiež a rýchlo ho objala.

Leo stál na mieste, akoby tam primrzol. Bello. (Čudné meno, však? Vraj sa tak volá lebo jeho rodičia si mysleli že bude dievča a narýchlo potom zmenili meno Bella na Bello.) Bol to ich sused. Teda, ich bývalý sused. Vyzeral presne tak ako si ho Leo pamätal. No nemal by tak vyzerat'. Vyzeral v ich veku, no Bello mal byť od nich o 7 rokov starší. Leovi sa do očí vtisli slzy - Bello bol ako veľký brat celej ich ulice. Bol až kým jedného dňa niekto prehodil loptu cez plot a Bello sa ponúkol že ju donesie späť. Niekto iný sa v ten istý deň rozhodol piť predobedom, sadnúť za volant a riadiť po ulici plnej detí. Bola to len nešťastná náhoda, že lopta sa zagúľala skoro až na druhú stranu cesty a Bello sa po ceste späť k plotu nepozrel doprava a doľava a znovu doprava ako ich to rodičia učili. Vraj vbehol tomu opitému priamo pod kolesá, no jediné čo si Leo pamätá je ako mu teta Malíková zakrývala oči.

“Ahoj, Leo! Vraj ti ide hádzaná! Predsalen sa to naše nekonečné blbnutie s loptou vyplatilo!” Zahlásil Bello z úsmevom na tvári, no Leo sa nezmohol na viac ako prikývnutie hlavou. Bello sa zachechotal a odhrnul si jeho blondavé vlasy z tváre. Jeho džínsové traky boli zaplátané viacerými farebnými záplatami a jeho biele tričko z druhej ruky už naberalo žltkastý nádych. Leo opatrne po ňom prechádzal očami a svižne sa vyhýbal krvavým škvrnám. Penny, akoby ani nevedela čo sa Bellovi stalo - vedela, bola to predsa ona kto prehodil loptu cez plot - ich oboch chytila za ruky. Bellova bola od krvi a Leova sa triasla. Všetci traja spolu obišli starý strom - bol to gaštan, uvedomil si Leo. Za starým gaštanom a schátraným domčekom na strome boli poukladané rôzne maličkosti na pňoch spílených stromov. Tam, kde zvykli byť ich koruny bola vytvorená malá čistinka, no bola na nej rovnaká tma ako všade okolo, akoby sa aj slnečné svetlo vyhýbalo vychýreným nebezpečenstvám lesa. Penny zhodila všetky spony, šperky a drahokamy ktoré mala na peň plný trblietavých mušličiek a pretiahla sa.

“Zlato je naozaj ťažké!” Sťažovala sa a Bello ju potľapkal po pleci.

“Ďakujem za pomoc! Neviem, ako by som ich všetky bez teba našiel!” Usmial sa Bello. Leo si zrazu spomenul na sponu, ktorú mu Penny dala pri potoku. Ešte vždy ju zvieral v ruke. Položil ju na peň medzi ostatné pozlátko a otočil sa späť k jeho sestre. Otočil sa a za Penny a Bellom zbadal ženu odetú v ťažkých, saténových šatách plných volánov. Sedela na jednej zo starých kamenných stien, spodok jej sukníc bol špinavý, rovnako ako Leove nohavice. Leo pozrel a šperky a späť na dámu. Museli patriť práve jej, dokonca aj farebne ladili.

“Penny, mali be sme ísť.” Povedal naliehavo. Nebol si istý ako dlho už v lese strávili, no dúfal že by ešte stihli prísť na koniec prvej vyučovacej hodiny.

“Huh? Ísť kam?” Obaja, Penny aj Bello, sa naňho pozreli akoby práve povedal niečo v inom jazyku.

“Do,” zamyslel sa, prehrabával spomienkami no jeho hlava bola akoby prázdne miesto. “, ja neviem.” Priznal.

Leo sa prebral na nepríjemný pocit pichania v jeho ľavom boku. Pomaly otvoril oči, potom ich znova prížmuril keď ho oslepilo slnko.

“Heeej!” Šepol nad ním hlas. Bol to Maxov hlas a Max bol jeho najlepši kamarát. “Leo? Žiješ, kámo?” Max sa opýtal a odtiahol od neho svoj prst. Leo si uvedomil že ten nepríjemný pocit bol Maxov pokus o to ho zobudiť.

“Nebudem sa pýtať čo presne tu robíte alebo ktorí z vás dvoch usúdil že bude dobrý nápad dospať nočné hranie videohier na chodníku a radšej ti pripomeniem že je,” Zastal, vytiahol z vrecka mobil a skontroloval čas, “7:52 ráno. Ako sa poponáhľame, ešte to stihneme.”

Leo naňho vyvaľoval oči akoby Max bol prízrak, a nie to čo práve videl v tom prekliatom lese. Pozrel naliehavo okolo seba no jediné čo videl bola Penny ako si otrávene preberala veci v taške. Vedľa nej bola na zemi jej prázdna fľaša od vody - musela sa otvoriť a vyliť do batohu. Pozrel späť na Maxa ktorý sa usmial a ponúkol mu ruku aby mu pohol vstať. Leo ju opatrne zobral a vytiahol sa hore.

“Poďme lebo zmeškáme triedne fotky!” Zahlásil Max, pričom spozornela aj Penny, zapla tašku a všetci traja sa pobrali dole hlavnou ulicou k ich škole bez jediného pohľadu na záhadný les.

“Ja som ti to vravela!” Sťažovala sa Penny keď konečne spolu s Maxom pochodovali späť domov po ich starej ulici. “Ten les mi zobral moju hodvábnu šatku.” Zamumlala a vytiahla na lesnú skratku celkom novú pestrofarebnú paletu urážok. Max a Leo na seba pozreli a uškrnuli sa.

“Aha!” Max sa zasmial keď prechádzali okolo Bellovho starého domu. Ukázal na schátraný drevený plot a kde sa vzala, tu sa vzala, na jednom z kolíkov bola uviazaná Pennina hodvábna šatka. Max sa po nej načial a podal ju Penny s malým úsmevom. “Veľký brat Bello ti na ňu dal pozor.” Poznamenal, skoro akoby len sám pre seba.

Rozlúčili sa mávnutím ruky keď Max prešiel cez bránku jeho domu. Bolo medzi nimi nevyslovené tajomstvo - nevyslovený sľub. *Skratka nech ostane skratkou a už nikdy nezmeškám autobus.*